

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 225.

Anden Session.

75de Møde.

Løvedagen den 8de Februar.

(Forts.)

Justitsministeren (fortsat): Jeg kan nu ikke ansee det for uretsfærdigt, da de allerede bestaaende Love give fuldkommen Hjemmel dertil. Det vilde upaatvivleligt ligge indenfor Grændserne af Ministeriets Myndighed, om man opfordrede Sessjonerne til, i alle de Tilfælde, hvor det maatte findes hensigtsmæssigt, at bringe den i Frd. af 8de Jan. 1802, § 32, givne Bestemmelse til Anvendelse, og man kan ikke antage, at en saadan Regel, som blev udtalt ved Lov og derefter bekyndgjort ved en Sessions-Placat, som man søger, paa en saa omhyggelig Maade som mulig, at bringe til alle Vedkommendes Kundskab, skulde blive Nogen ubekendt. I alt Fald har det været anset nødvendigt, at denne Forlovs-Udskrivning bringes til Anvendelse, naar man i Fremtiden ved Siden af de Lettelse, som Udskrivningsvæsenet overhovedet søger at lade tilflyde de paagjældende Børnepligtige, vil vedligeholde en fuldstændig Orden og et nøiagtigt Tilsyn med de Børnepligtige, saaledes at de i Fremtiden ikke skulde ubesøjet kunne unddrage sig Opfyldelsen af den dem paahvilende Pligt, og at Kullerne bestandigt kunne holdes i Orden, saaledes at Bestyrelsen til enhver Tid kan have nogenlunde sikker Kundskab om, hvilket Mandskab og af hvilke Befarenhedsgrader den har til sin Disposition. En saadan nøiagtig Kundskab er af Bigtighed, især under Forhold, hvor en større Udskrivning behøves, og, holdes der ikke Orden i fredelige Tider, saa savner man den, naar Ufred udbryder. Jeg troer saaledes at have nogenlunde tilstrækkelig reitfærdiggjort den Anskuelse, der har ligget til Grund for Justitsministeriets Frem-

gangsmaade i denne Sag, naar det har foreslaet saadanne Regler optagne. Det har været mig om at gjøre istedetfor nogle usikre, dunkle og svævende Regler at søge at faae faste, bestemte og med Reitfærdighedens Grundsatninger stemmende Regler saasnart som muligt indførte. Det maa jeg naturligtvis overlade til det ærede Thing, om det maatte finde en saadan Betænkelse ved det Forslag, der er fremkommet, at det ikke kan antage det. Jeg troer i alt Fald med dette Forslag at have opfyldt den Pligt, der paahviler mig som den, der forestaaer Udskrivningsvæsenet.

Jeg kan ikke sætte mig, forinden jeg har tilføiet en Bemærkning i Anledning af de Districter, der ved sidste Mødes Slutning faldt fra den ærede 3die Landstingsmand fra 3die Valgkreds (Wesfely). Han henlede min Opmærksomhed paa, at det nok maatte være en Feiltagelse fra min Side, naar jeg havde paaberaabt mig de Vedkommendes Forhyring istedetfor Udmonstring, da det var Udmonstringen, der var det afgjørende Moment; saaledes forstod jeg idetmindste den ærede Landstingsmand. Men jeg kan ikke andet end sige, at i den Sammenhæng, hvori man her berører „Forhyring“, nemlig, at Forhyring ikke skal fritage fra at møde til Udskrivning, er det fuldkommen correct, da det i Forordningen af 8de Januar 1802 i den Paragraf, som bestemmer Reglerne for, hvilket Mandskab der skal fritages for Udskrivning, nemlig § 28 Litra d, netop er bestemt, at det er Forhyringen, der er det Factum, der skal fritage for Udskrivning, forsaavidt Forhyringscontracten er indgaaet, førend Udskrivningen blev bekendt; man kunde ikke gaae videre dengang, end „før Udskrivningen blev bekendtgjort“, fordi det var at befrygte, at, naar Udskrivningsplacaten udkom, og det deraf saaes, hvormeget Mand-